

Sygn. akt V U 32/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku Z. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek odwołania Z. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 29 listopada 2017 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 32/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 29 listopada 2017r. znak: (...), odmówił wnioskodawcy Z. R. przeliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem rekompensaty w związku z pracą w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, iż ubezpieczony nie spełnił przesłanek do przyznania rekompensaty, albowiem nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 6lat, 2 miesiące i 25 dni. Decyzję tę organ rentowy wydał w oparciu o art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zakład nie uznał za pracę w szczególnych warunkach okresów pracy wnioskodawcy:

- od 5 stycznia 1984r. do 25 grudnia 1984r. i od 19 września 1985r. do 30 listopada 1991r.

- od 2 stycznia 1992r. do 14 marca 1993r.

ponieważ przedłożone dokumenty nie określały prawidłowo charakteru pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł Z. R., domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem rekompensaty w związku z pracą w szczególnych warunkach. Podniósł, że decyzja organu rentowego kwestionująca dostarczone przez niego dokumenty potwierdzające wykonywanie prac w szczególnych warunkach jest błędna. Jego zdaniem do okresów pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć zatrudnienie w:

- Przedsiębiorstwie (...) w L. – gdzie pracował jako kierowca autobusu – w okresie od 5 września 1983r. do 30 listopada 1991r. (8 lat, 2 miesiące i 26 dni) i od 2 stycznia 1992r. do 14 marca 1993r. (1 rok, 2 miesiące i 13 dni) – łącznie okresy te wynoszą 9 lat, 5 miesięcy i 9 dni.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powołał te same okoliczności, które zostały wskazane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca Z. R. ur. (...), od dnia 1 października 2017r. pobiera emeryturę w wieku powszechnym.

W dniu 15 listopada 2017r. złożył wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Skarżoną decyzją z 29 listopada 2017r. ZUS odmówił wnioskodawcy przeliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem rekompensaty, wskazując w uzasadnieniu, że ubezpieczony nie spełnił przesłanek do przyznania rekompensaty, albowiem nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 6 lat, 2 miesiące i 25 dni. Dodał, iż łącznie ze spornymi okresami pracy wnioskodawca udowadnia jedynie 14 lat, 7 miesięcy i 6 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych za pracę w szczególnych warunkach uznał okresy zatrudnienia wnioskodawcy:

łącznie w wymiarze 6 lat, 2 miesięcy i 25 dni.

/bezsporne, a nadto dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy/.

Z. R. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. w okres od 5 września 1983r. do 30 listopada 1991r. i od 2 stycznia 1992r. do 14 marca 1993r. w tym na stanowisku :

- od 5 września 1983r. do 4 stycznia 1984r. – kierowcy Ż.

- od 5 stycznia 1984r. do 25 grudnia 1984r. – kierowcy autobusu – **11 miesięcy i 21 dni**

- od 19 września 1985r. do 31 sierpnia 1987r. – kierowcy autobusu – **1 rok, 11 miesięcy i 13 dni**

- od 1 września 1987r. do 15 września 1987r. – mechanika- konserwatora

- od 16 września 1987r. do 15 października 1987r. – kierowcy R. (przewoził do 20 osób) – **1 miesiąc**

- od 16 października 1987r. do 30 listopada 1991r. – kierowcy autobusu – **4 lata, 1 miesiąc i 15 dni**

- od 2 stycznia 1992r. do 14 marca 1993r. – kierowcy-mechanika – **1 rok, 2 miesiące i 13 dni**

Na stanowisku kierowcy autobusu przewoził młodzież, dzieci, turystów na wycieczki, pielgrzymki autobusami typu I., A. w kraju i za granicą. W czasie kiedy nie było kursów turystycznych przewoził górników z (...) do i z pracy – autobusami i R.. R. był przystosowany do przewozu 20 osób.

Na stanowisku kierowcy-mechanika wykonywał takie same prace, przy czym dodano mu obowiązki mechanika, by mógł wykonywać drobne naprawy pojazdu, jakie zdarzały się w trasie.

Dowody: dokumenty z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy, w tym świadectwa pracy i

świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach

dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy: umowy o pracę, angaże, umowy o spedycję

częściowo zeznania świadków e-protokół z 4.04.2018r. (k.22-23):

K. E. 00:06:56-00:13:29

M. K. 00:13:29- 00:23:00.

częściowo wyjaśnienia wnioskodawcy 00:23:00- 00:40:07.

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 965 z późn. zm.), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

W myśl art. 23 cyt. ustawy, ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury (a w niniejszej sprawie – prawo do rekompensaty), ustala się na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Rozporządzenie to stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia (§ 1 ust. 1). Z kolei w myśl § 2 ust. 1 tego rozporządzenia –okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną było, czy wnioskodawca posiada co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach uprawniający go do rekompensaty w myśl cyt. wyżej przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu, w szczególności dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych i ubezpieczeniowych wnioskodawcy, ze spornego okresu jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. nie pozwoliły na uznanie, że wnioskodawca spełnia warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Szczególne znaczenie mają to dowody z akt osobowych w postaci angaży i umów o pracę, które jednoznacznie wskazują w jakim okresie, na jakim stanowisku był zatrudniony wnioskodawca i jaką pracę wykonywał. W oparciu o nie oraz częściowo o zeznania świadków K. E. i M. K. i częściowo wyjaśnienia wnioskodawcy można z całą pewnością stwierdzić, iż w okresie od 5 stycznia 1984r. do 25 grudnia 1984r. (11 miesięcy i 21 dni), od 19 września 1985r. do 31 sierpnia 1987r. (1 rok, 11 miesięcy i 13 dni), od 16 września 1987r. do 15 października 1987r. (1 miesiąc), od 16 października 1987r. do 30 listopada 1991r. (4 lata, 1 miesiąc i 15 dni) oraz od 2 stycznia 1992r. do 14 marca 1993r. (1 rok, 2 miesiące i 13 dni) – **łącznie 8 lat, 3 miesiące i 2 dni** stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy autobusu ujęte w Wykazie A, dziale VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia Rady

Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Nie można uznać pozostałych spornych okresów, gdyż jak wynika z treści angaży, umów o pracę oraz częściowo ze świadectw pracy – wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy Ż., mechanika- konserwatora, które nie są pracami w szczególnych warunkach.

Wprawdzie wnioskodawca kategorycznie zaprzeczał, by kiedykolwiek pracował jako kierowca Ż. czy mechanik-konserwator, co potwierdzali również słuchani w sprawie świadkowie, ale należy mieć na uwadze, iż te dowody stoją w sprzeczności z treścią dokumentów zawartych w aktach osobowych. W takiej sytuacji na wiarę zasługują dokumenty z akta osobowych. Są to bowiem dowody obiektywne, dokumenty te (umowy o pracę, angaże) sporządzone były w przeszłości na bieżąco, kiedy z różnych powodów wnioskodawcy powierzano inne obowiązki niż kierowcy autobusu. Nie są to jednostkowe dokumenty, ale jest ich większa ilość, trudno więc zakładać, iż nazwa zajmowanego przez wnioskodawcę wielokrotnie mogła być w dokumentach błędnie określana. Logiczne jest również to, że na początku zatrudnienia powierzono mu obowiązki kierowcy mniejszego pojazdu (Ż.), a dopiero po pewnym czasie został kierowcą autobusu. Podobnie zeznania świadków nie znajdujące potwierdzenia w dokumentach z akta osobowych również nie zasługują na wiarę w całości. Świadkowie mogą pamiętać w rzeczywistości, iż wnioskodawca pracował jako kierowca autobusu czy R. (do przewozu 20 osób) przez cały okres i nie kojarzyć początków jego pracy na stanowisku kierowcy Ż., czy krótkiego okresu pracy w charakterze mechanika-konserwatora.

Łączny okres pracy w szczególnych warunkach, omówiony wyżej wraz z uznanym przez organ rentowy daje jedynie **14 lat, 5 miesięcy i 27 dni.**

Okres ten jest jednak niewystarczający, by – w świetle powołanych na wstępie przepisów – przyznać mu prawo do rekompensaty. Dlatego też w rozpoznawanej sprawie nie było podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji, a odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne podlegało oddaleniu, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

SSO Regina Stępień